

Som en sommars Förel.

1. Men ack hvad nöje är om sommaren
När alla örter stå i blomma.
Ja mera nöje det vara må
När som min käresta mänd' komma!
Fast jag ^{den} intet säga wet,
det är ej eller wärdt at nämna för någon själ,
Ellew min käreste mänd' war.
2. Lärkan spelar i den gröna Lund;
Så gjorde Flickan min på ängen,
Det ljufva late af hennes mun,
Det wäckte mig up af sängen,
Och fast jag intet wil sörja hårdt,
Hon wäckte mig; men det gick intet swårt
Med sin wänliga toner.

3. Men då jag vaknade och såg mig om,
 Jag visste ej hvad jag skall' tänka;
 Och flickan som i mit sinne låg,
 Hon hårda hjertat mände kränka,
 Fast jag (intet) (kan) säga det,
 Ej eller nämna för en Christen själ,
 Hvem mit hjerta mände älska.

4. Så gick jag mig af sängen up,
 Jag tog strax på mig mina kläder,
 Så gick jag uti den gröna Lund,
 Där alla Flickor flög som fjäder,
 Orren spelade och Lärkan sang,
 Men flickan min hon hade äfven klång,
 Ut i den kärliga Musiken.

5. I denna Lunden war en sådan sång,
 Så hela jorden mände hoppa;
 Men Flirkorna de hade en stult gång,
 De wore så nätta om sina fötter,
 Och alla höllo de uti en ring,
 Den finaste där war, så war det min,
 Som jag i dansen tyckte.

6. När dansen slutades, Så tog jag an min vän,
 Men tro det gick ej sakta,
 Så tog jag henne uti min famn
 Med kys och minner som war wackra,
 Mit ende nöje det wara må,
 Att med all kärlek dig äga få,
 Där min lust mände leka.

7. Dermed jag nu slutar denna Lång,
Och tackar Eder för allt nöje,
Jag vill ej höra Frolens klang,
Min vän du kunde mig själv böja,
Ack Flickor jag Er tackar;
Det vinst min lycka war at jag gick hit,
God natt min söta Gudiinna.

(Ur Fr. H. Wastjernas samling.)